కథా కౌముది

ది రైటర్

శ్రీనివాస గౌతమ్

గది నిండా 20 – 25 కాగితాల ఉండలు పడున్నాయి.

కళ్ళుమూసుకుని సోఫాలో చేరగిలిబడి ఉన్నాడు రవికిరణ్. ఓ మంచి కథ రాసి ప్రైజ్ కొట్టాలన్న తపన నిద్రలేకుండా చేస్తోంది.

అది ఎన్ని నాళ్ళ కలనో
అందుకోసం కలలుగన్న రాత్రులెన్నో
చించిపారేసిన పోత్తాలెన్నో
నాన్నతో తిన్న చీవాట్లేన్నో
మాటిమాటికీ ముందుపెట్టుకున్న తెల్లకాగితం
తెల్లబోయి వెక్కిరిస్తోంది
కలంలో గడ్డకట్టిన సిరా
అక్షరాలు కక్కనంటోంది
ఉన్న అక్షరాలు గుప్పెడంత
రాయదలుచుకుంది ఆకాశమంత
అయినా అక్షరం ముక్క పడదేం
తాగిన టీకప్పుల లెక్క తేలట్లేదు
బరికిన కాగితాలు అంతుతేలట్లేదు
మస్తిష్కంలో పురుడుపోసుకున్న
ఒక్క ఆలోచనకూడా సుఖప్రసవమైన జాడలేదు
ఆలోచనలు బీడుబారుతుంటే
అక్షర యుద్ధం ఆరంభమౌతోంది
ఆలోచనల మొదళ్ళను త్రోసుకుని
బలవంతంగా కనురెప్పలు తెరుచుకుని
రాని ఆలోచనల కోసం ఎదురుచూస్తున్న

కలల కుత్తుకలు కత్తిరించిన కలం
రాలిన రక్తాక్షరాలను ప్రోదిచేస్తోంది
ఆలోచనల అరంగేట్రంలో
పురుడుపోసుకుంటున్న కలలకు
అక్షరరూపమివ్వడానికి సిద్ధమవుతోంది

అప్పటికి ఎప్పటినుండి పిలుస్తున్నాడో అతని తండ్రి. ఎదురుగా ఉగ్రనరసింహంలా నిలబడి ఉన్నాడు. "ఏమిరా, పొద్దున్నే కలలు కంటున్నావా? కాలేజీకి వెలగబెట్టేది ఏమీ లేదా. వెధవ తిరుగుళ్ళు, చెత్తరాతలు. ఈ శ్రద్ధ చదువు మీద పెడితే బాగుపడతావ్" అంటూ ఉలుకూపలుకు లేకుండా చూస్తున్న కొడుకు వంక ఒకచూపు చూసి అక్కడినుంచి వెళ్ళిపోయాడు.

తండ్రి చెప్పింది నిజమే కానీ, ఓ కథ రాయాలన్న అతనిలోని బలమైన తపన అతడిని మాట విననీటల్లేదు. నిద్దరలేని రాత్రుల్ని పరిచయం చేస్తోంది. ఏదన్నా పాఠం చదవాలని మొదలుపెడితే సగంలో ఆగిపోయిన కథలా ఇదీ మిగిలిపోతోంది.

తండ్రి బయటికి వెళ్లిపోతున్నా బండి శబ్దం వినబడి ఈ లోకంలోకి వచ్చాడు. లేచి ఫ్రెష్ అయ్యాడు. ఇంతలో స్నేహితుడు వంశీ పిలవడంతో అమ్మా కాలేజీకి వెళుతున్నా అంటూ కేక వేసాడు రవి.

"ఉండరా, టిఫిన్ తిని వెళ్ళు" అంటూ బయటికి వచ్చింది తల్లి. టిఫిన్ కొడుకు చేతికందిస్తూ "ఆ కథలు రాయడం మాని నాన్న చెప్పినట్లు చక్కగా చదువుకోవచ్చు కదరా" అంది.

"నువ్వా మొదలుపెట్టావామ్మా ...." అంటూ బయటపడ్డాడు రవి.

వంశీ బండి ఎక్కి కాలేజీకి బయలుదేరారు ఇద్దరూ.

"ఏంటి బాబాయ్ అంత డల్ గా వున్నావ్?" అడిగాడు వంశీ. రవిని బాబాయ్ అని పిలవడం వాడికి అలవాటు.

"అందరూ అన్నన్ని కథలు ఎలా రాస్తారో ఏమోరా, నాతో ఒక్క కథ కూడా కావట్లేదు. ఈ పండెంలోపల నేను కథ రాయలేకపోతే ఇంకా దాని వైపు కన్నెత్తికూడా చూడనని అమ్మకు చెప్పాను" గుండెలోని బాధని మాటల్లో కక్కేస్తూ ఒక్క క్షణం ఆగాడు రవికిరణ్.

"బాబాయ్. ఈ కథల గురించి నీకు తెలిసినంత నాకేం తెలీదుగానీ, ఒక్క విషయం చెబుతారా. ఏదన్నా మనం చెయ్యాలంటే దాని గురించి మనకి పూర్తిగా తెలిసుండాలి అని మా నాయనమ్మ చెబుతుండేదిరా. ముందు నువ్వు మంచి మంచి కథలు చదువు. రాసే తీరు, చెప్పే కథ, మాట్లాడే మాటలు, తిప్పే వంపులు ఇవన్నీ బాగా స్టడీ చెయ్యి. అప్పుడు రాయడం మొదలుపెట్టు. నాకు తెలిసీ అప్పుడు ఖచ్చితంగా నువ్వు కథ రాయగలుగుతావురా..." ఆగాడు వంశీ.

ఇంతలో కాలేజీ రావటంతో, బండి పార్క్ చేసి ఇద్దరూ కలిసి అడుగులేసుకుంటూ కాలేజీ కాంటీన్ లో ఉన్న టీ స్టాల్ దగ్గరికి వచ్చారు. వంశీ "రెండు టీ ఇవ్వు కాకా" అన్నాడు. పక్కనే వున్న బల్ల మీద కూర్చున్నారు ఇద్దరూ. షాప్ వాడు అందించిన టీ తీసుకుని నెమ్మదిగా సిప్ చెయ్యడం మొదలుపెట్టారు.

అదే సమయంలో ఆ పక్కనుంచి పోతున్న ఓ స్టూడెంట్ తన స్నేహితుడిని కేకవేసి, "ఒరేయ్, సాయంత్రం లాస్ట్ పీరియడ్స్ లెక్చర్ లేదట, మనం లైబ్రరీలో కలుద్దాం. బై" అంటూ హడావుడిగా అక్కడినుంచి వెళ్ళిపోయాడు.

ఆ సంభాషణ విన్న రవి మనసులో ఓ చిన్న ఆలోచన మొదలైంది. తానూ సెంట్రల్ లైబ్రరీకి వెళ్లి అక్కడ పాత న్యూస్ పేపర్లు, పాత పుస్తకాలు తిరగేస్తే తనకి కథ రాయడానికి పనికివచ్చే ఏమన్నాసమాచారం దొరుకుతుందేమో అనిపించింది.

ఆలోచనల్లో ఉన్న రవిని కదిలించి "పదరా టైం అవుతోంది, క్లాసుకి పోదాం పద" అంటూ వంశీ ముందుకు అడుగేసాడు. ఇద్దరూ వెళ్లి క్లాసురూంలో కూర్చున్నారు. సమయం భారంగా గడుస్తోంది.

క్లాసురూంలో కూర్చున్నా బుర్ర అక్కడ నిలబడక పోవడం వల్ల, నెమ్మదిగా బయటికొచ్చి సెంట్రల్ లైబ్రరీకి వెళ్ళాడు. అందులో పాత పుస్తకాలు, పేపర్లు ఉండే విభాగంలోకి వెళ్ళాడు. అక్కడ తన కథకి పనికి వచ్చే విషయం ఏదన్నా దొరుకుతుందేమో అన్న ఆశతో, ఒక్కొక్క పాత పేపర్ చూస్తున్నాడు. ఒక పేపర్ ప్రత్యేకంగా ఒక పక్కన పెట్టివుంది. ఏమిటా అని దాన్ని చేతులోకి తీసుకుని కిందకి దిగి వచ్చాడు. దుమ్ము దులిపి చదవడానికి ప్రయత్నం చేసాడు. మొదటి రెండు పేజీల్లో ఏవో మామూలు రాజకీయ వార్తలే వున్నాయి. పేపర్ తిప్పాడు. మూడో పేజీలో వార్త చూడంగానే రవి రోమాలు నిక్కబొడుచుకున్నాయి. "ఓ కాలేజీ యువతి దుర్మరణం. హాస్టల్ గదిలో ఫాన్ కు వేళ్ళాడుతూ లభ్యమైన శవం. సిటీలో వున్న పెద్ద కాలేజీలో చదువుతున్నా యువతి గత కొద్దీ కాలంగా అదే కాలేజీలో చదువుతున్న మదన్ అన్న వ్యక్తితో ప్రేమలో వుంది. ఆమె అతనితో చాలా చనువుగా ఉండేదని కాలేజీలో ఆమె స్నేహితులందరూ చెబుతున్నారు. అయితే, మదన్ ఆమెపట్ల తనకా ఉద్దేశం లేదని, కేవలం మంచి స్నేహాన్ని కాంక్షించానని చెప్పటంతో, మదన్ తో తన ప్రేమ విఫలమైన కారణంగానే ఆమె ఆత్మ హత్య చేసుకుని ఉండొచ్చని అనుమానాలు వెలువడుతున్నాయి."

ఆ వార్త చదువుతున్న రవికి ఎందుకో అది నమ్మబుద్ధి కాలేదు. అంతరాల్లో ఎక్కడో ఆ అమ్మాయికి అన్యాయం జరిగింది అనిపించింది. వార్తలో అమ్మాయి ఫోటో ఏదన్నా ఉందేమోనని వెతికాడు. ఓ మూలగా చిన్న ఫోటో వేసారుగాని, అది కూడా కాలం తినేసి జీవితంలా, అస్పష్టంగా వుంది. ఏమన్నా మరికొన్ని వివరాలు దొరుకుతాయేమోనని ఒకటికి రెండుసార్లు చదివాడు. లాభం లేక పోయింది. అయినా, మారుతున్న రోజుల్లో అది పెద్ద అంతగా విశేషమైన వార్త కాకపోయినా, ఎందుకో తనకి అలా అనిపిస్తోంది, తన రాయాలన్న కథకి, కథావస్తువు ఇదే అనిపిస్తోంది.

కూర్చున్న కుర్చీలో వెనక్కి వాలి, ముఖానికి అడ్డుగా వున్న, తాను చదువుతున్న పేపర్ ని బల్ల మీద పెట్టాడు. తన ఎదురుగా వున్న కుర్చీలో కూర్చుని వుంది, కుందనపు బొమ్మలాంటి అమ్మాయి, పెద్ద పెద్ద కళ్ళు. అందమైన నుదురు. కొనదేరిన ముక్కు, చెక్కిళ్ళు, జున్ను గడ్డలాంటి చిన్ని గడ్డం, దొండపండులాటి పెదాలు, ఫాలభాగం పై నాట్యం చేస్తున్న ముంగురులు కాన్వాసుపై గీసిన చిత్రంలా వుంది. ఆమె మీదనుంచి చూపులు మరలనివ్వట్లేదు. ఆమెను చూస్తూ అలాగే ఉండిపోయాడు.

అప్పటిదాకా తలవంచి చదువుకుంటున్న ఆ అమ్మాయి తలపైకి ఎత్తడంతో చూపులతో చూపులు కలిసాయి. తడబడ్డాడు రవి. తలదించుకున్నాడు. ఆమె వివరాలు అడగాలని మనసు ఆరాటపడుతున్నా, సంస్కారం నోటికి తాళం వేసింది.

నెమ్మదిగా ఆమె లేచి బయటకు నడిచింది. వెళ్తూ వెళ్తూ వెనక్కితిరిగి ఆమె నవ్విన నవ్వు రవికిరణ్ మనసులో హత్తుకుపోయింది.

ఏంటో మనసు వెలితిగా అయిపోయింది. ఇంకోసారి ఆమెను చూడాలనిపించింది. లేచి దబదబా బయటకు వచ్చాడు. అప్పటికే ఆమె ఏటో వెళ్ళిపోయింది. ఆమె కనిపించలేదు. వెనక్కివెళ్లి మళ్ళీ సీట్లో కూర్చున్నాడు. మనసు అదోలా అయిపోయింది. ఎదురుగుండా ఆమె చదువుతూ వదిలివెళ్లిన పుస్తకం కనిపించింది. ఈ కాలం అమ్మాయిలు ఇంగ్లీష్ నవలలు కాకుండా ఇలాంటి పుస్తకాలు కూడా చదువుతారా అని నవ్వుకున్నాడు. చదువుతున్న పేపర్ పక్కన పెట్టేసి బయటకు నడిచాడు.

★★★★★★★★★★★★★★

రోజూలానే తెల్లవారింది. కానీ, ఆరోజెందుకో కొత్తగా వుంది. ఏదో చిన్న మార్పు. రవి మాటలో చేతలో ఆలోచనలో ఒక స్థిరత్వం ఒక కొత్తదనం కనిపిస్తోంది. లేవంగానే రోజులా కాగితాలు ముందేసుకుని కూర్చోకుండా, త్వరత్వరగా తయారై కాలేజీకి బయలుదేరాడు. రెండు క్లాసులు అటెండయి నిన్నటి టైంకి లైబ్రరీలో వున్నాడు. నిన్న కనపడ్డ అమ్మాయికోసం లైబ్రరీ అంతా కళ్ళతోనే జల్లెడ పట్టాడు. కనపడలేదు. నిన్న వచ్చిన అమ్మాయి ఇవాళ రాయాలని రూల్ ఏమి లేదుగా. తనలోనే నవ్వుకున్నాడు. మరికొన్ని పాత పేపర్లు ముందేసుకుని కూర్చున్నాడు. నిన్న తాను చదివిన వార్తకి పూర్వాపరాలు ఏమన్నా దొరుకుతాయేమోనని వెతికాడు.

ఆ తరవాత రెండు రోజుల తరవాత మళ్ళీ ఈ వార్తమీద పోలీసులు తమ కథనం ప్రచురించారు. అమాయకంగా కనబడే ఆమెకు ఎంతో మందితో సంబంధాలు ఉన్నాయని, అది తెలిసే మదన్ కాదన్నాడని, ఆమె ఉరివేసుకుని బలవన్మరణానికి పాల్పడిందని రాశారు.

కళ్ళు మూసుకుని కుర్చీలో వెనక్కి వాలాడు. బుర్రలో వెయ్యి ఆలోచనలు. తెగటల్లేదు. పక్కనే ఏదో అలికిడి అయితే కళ్లుతెరిచాడు. ఎదురుగుండా మళ్ళీ అదే అమ్మాయి. అదే పుస్తకం సీరియస్ గా చదువుతోంది. గడ్డం క్రింద చేతులు పెట్టుకుని ఆమెవంక చూస్తూ కూర్చున్నాడు. కొద్దీ సేపటికి పుస్తకంలోంచి ఆమె కళ్ళెత్తి పైకి చూసింది.

ఆ అవకాశాన్ని అతను వదల దలుచుకోలేదు.

"హాయ్" అన్నాడు పలకరింపుగా

సమాధానంగా ఓ చిరునవ్వు నవ్వింది.

"నా పేరు కిరణ్, రవికిరణ్, మరి మీ పేరు ?" అడిగాడు

"మదాలస..." కోటి వీణలు మోగినట్లు పలికింది.

తరవాత ఏమి మాట్లాడా అర్ధం కాక, "ఆ పుస్తకమంటే మీకంత ఇష్టమా ? ... ఆహా ఏమీ లేదు, నిన్నకూడా మీరు ఇదే పుస్తకం చదివినట్లుంటేను... "మాట సగంలో మింగేశాడు.

"అవునండి, ఇది ఓ అమ్మాయి హత్యకు సంబంధించింది. కొందరు గొప్పింటి మగపిల్లలు ఒక ఆడపిల్లను అమానుషంగా మానభంగం చేసి చంపేస్తే, ఆమె వాళ్ళమీద ఎలా పగ తీర్చుకుంది చెప్పే నవల, మీరూ చదవండి, మీకు ఏదన్నా కథ రాయటానికి పనికివస్తుంది." అంటూ ఆ పుస్తకం అతని చేతిలో పెట్టి వెళ్ళిపోయింది మదాలస.

కనుచూపు సాగేంతవరకు ఆమె వెళ్లిన వైపు చూసి చదువుదామని ఆ పుస్తకం తెరిచాడు. ఒక్కసారిగా షాక్ అయ్యాడు. అది ఖాళీ పుస్తకం. అందులో ఒక్క అక్షరం కూడా లేదు. ఒక్కసారి మదాలసపైన కోపం వచ్చింది. తనతో అబద్ధం ఎందుకు చెప్పిందో అర్థం కాలేదు. అంతలో ఆమె అన్న మాట గుర్తుకు వచ్చింది. తాను కథ రాయాలని అనుకుంటున్నట్లు ఆమెకి ఎలా తెలిసింది ? వెయ్యి డాలర్ల ప్రశ్న. ఏది ఏమైనా, ఆమె చెప్పిన కథ తనకు కథ రాయటానికి నిజంగానే పనికొస్తుందేమో అని ఆలోచిస్తూ ఇంటిముఖం పట్టాడు.

ఇంటికిచేరి, ఫ్రెష్ అయి అమ్మ ఇచ్చిన టీ తాగి తన రూంలోకి వెళ్లి కూర్చున్నాడు. పెన్ను కాగితాలు చేతిలోకి తీసుకున్నాడు. కథ రాయడానికి మొదలుపెట్టాడు. మొదటగా అందంగా కథ పేరు రాసాడు ... "మదాలస". ఆపుస్తకంలో ఉంది అంటూ ఆమె చెప్పిన ఆ నాలుగులైన్లే తనకి కథ రాయడానికి ఆలోచనని ఇచ్చాయి. తాను పేపర్లో చదివిన వార్తకి దీనిని అనుసంధానం చేస్తున్నాడు. వాస్తవికతను జోడిస్తూ తాను తిరిగే ప్రదేశాలు, తాను చదువుతున్న కాలేజీ, తన స్నేహితుల పేర్లు ఇలాంటివి దానికి కలుపుకుంటున్నాడు. ఎన్నడూ లేనిది కలం ఆగకుండా సాగిపోతోంది.........

అందానికే అందం ఆమె అందం
మచ్చలేని జాబిలీ ఆమె వదనం
ఆనంద నగరం ఆమె సదనం
బుడి బుడి అడుగుల పసిబాలలా
కాలేజీ బడిలో అడుగుపెట్టింది
మదనుని నెచ్చలి మదాలస
రాజహంస హొయలు ఒలుకుచు
చిలుక పలుకులు పలకనంటూ
పసిడి కాంతుల మోము పరదాల దాచుకుని
భయతాక్ష హరిణివోలె
కనుల నిటు నటు కదిలించుచు
అడుగుపెట్టింది మదాలస

భీకరారణ్యంలో బెదురుతూ అడుగువేసే హరిణివోలె ముందుకు నడిచింది మదాలస.

"ఏయ్ పిల్లా ఇట్రా ..... " అదేదో తోడేళ్ళ అరుపులా వినిపించింది మదాలసకు.

అప్పుడే కాలేజీకి వచ్చే కొత్త పిల్లలపై రాగింగ్ పేరుతో ఆ బాచ్ చేసే అల్లరి అంతా ఇంతా కాదు. తెలిసినా, వాళ్ళందరూ పెద్దింటి పిల్లలు, సంఘంలో ఉన్నత పదవుల్లో వున్న వాళ్ళ పిల్లలుగనుక మానేజ్మెంటు కూడా ఏమీ చేయలేక పోతోంది.

ఆ కేక వినబడనట్లే ముందుకి అడుగెయ్యబోయింది మదాలస. ఆమె ముందుకొచ్చి నుంచుంది ఆ కోతిగుంపు.

"పేరు అడుగుతుంటే వెళ్ళిపోతున్నావ్, పొగరా.. సీనియర్లంటే లెక్కలేదా " ముందుకొచ్చాడు వేణు.

"అబ్బే అదికాదండి...." ఆగింది ఆ అందం.

"పేరేంటి ?" మళ్ళీ అడిగాడు వెంకట్.

"మదాలస అండి" చెప్పింది.

"నాకు నచ్చలే. నిన్ను ముద్దుగా, మదా అని పిలుస్తా" కౌంటర్ వేసాడు వేణు.

"అన్నా, నేను ముద్దుపెట్టుకుంటానే" వెకిలిగా నవ్వాడు రాజేష్.

"నేను అలాంటిదాన్ని కాదండి. ప్లీజ్ వదిలెయ్యండి" బ్రతిమాలింది.

"మేము అలాంటి వాళ్ళమే" పళ్ళు బయటపెట్టి నవ్వాడు వెంకట్.

"సరే, సరే. ఇంతకీ ఏ క్లాస్." అడిగాడు వేణు.

"1st year - B Tech - CSC " అంది

"బాక్స్ తెచుకున్నావా, కాంటీన్ కి వస్తావా" అడిగాడు రాజేష్.

"లేదండి బాక్స్ తెచ్చుకున్నా" అంది మదాలస అమాయకంగా.

"సరే, ఆ బాక్స్ ఇటిచ్చి నువ్వెళ్లు" అంటూ ఆమె చేతిలో బాక్స్ లాక్కున్నాడు వెంకట్.

"ఒక్క ముద్దు పెట్టిపో " అంటూ చెయ్యి పట్టుకుని లాగాడు వేణు.

అంతే, ఒక్క క్షణం ఏమి జరిగిందో అర్ధం కాలేదు. బలంగా తగిలిన దెబ్బకి కిందపడిపోయాడు.

"ఎవడ్రా అది" అంటూ ఆ వైపుకి చూసాడు.

నోరు తెరిచేలోపు మరో రెండు తగిలించేసాడు మదన్.

"తప్పన్నయ్యలు, ఆడపిల్లని అలా ఏడిపించకూడదు" అంటూ కళ్ళకు పెట్టుకున్న నల్ల కళ్ళజోడు తీసి మందహాసం చేసాడు మదన్.

"ఒరేయ్" అంటూ దగ్గరకి రాబోయిన రాజేష్ కి, వెంకట్ కి అదే గతి పట్టింది.

ముగ్గరూ పారిపోయారు.

క్రిందపడ్డ పుస్తకాలని తీసి చేతికి అందిస్తూ వచ్చే ఏడుపును ఆపుకుంటున్న మదాలస దగ్గరికి వచ్చాడు మదన్.

"హాయ్" అని పలకరించాడు.

"థాంక్స్ అండి. ఈ రోజు మీరు అడ్డుపడక పోతే ..." అంటూ మాట సగంలో ఆపేసి కన్నీళ్లు పెట్టుకుంది మదాలస.

ఆమె మనసులోని ఆలోచన, భయం కనిపెట్టినవాడిలాగా మదన్ "భయపడకండి. నేను మీలాగానే ఒకప్పుడు బాధితుడిని. మనమంతా ఒకే కాలేజీలో చదువుకుంటున్నాం, అంతే మనదంతా ఒకే ఫామిలీ అన్నమాట. మనలో మనం సాయం చేసుకోపోతే ఎట్లా. అన్నట్లు, నా పేరు మదన్" అన్నాడు.

అతని మాటల్లో ఏదో స్నేహం కనిపించింది.

బాధల్లో ఉన్న ఆడపిల్ల కోరుకునే ఓ చిన్న ఓదార్పు అది.

"నా పేరు మదాలస" అండి అందీ.

"రండి, మీ క్లాస్ రూమ్ చూపిస్తా" అంటూ ఆలోచనల్లో ఉన్న మదాలసను తీసుకుని ముందుకు నడిచాడు మదన్.

క్లాస్ రూంలో తనని వదిలేసి, కాంటీన్ కి వెళ్ళాడు.

అక్కడ మదన్ కొట్టిన దెబ్బలకి అయింట్మెంట్ రాసుకుంటూ కూర్చున్నారు వేణు, రాజేష్, వెంకట్.

"ఏమయిందిరా అలా కొట్టావు ?" ముందుగా నోరుతెరిచాడు వేణు.

"సారీరా.. కొంచెం డోసు ఎక్కువయినట్లుంది. నాచురాలిటీ కోసం, అలా కొట్టకపోతే పిల్ల నమ్మద్దూ" నవ్వాడు మదన్.

"ఏమైనా కంగ్రాట్స్ మామా. కొత్త పిట్టని భలే లైన్లో పెట్టావ్" వెకిలిగా నవ్వాడు రాజేష్.

గర్వంగా నవ్వుకున్నాడు మదన్.

"దటీజ్ మదన్, కొన్నాళ్ళు మీరు నాకు దూరంగా వుండండి. మదాలస నన్ను పూర్తిగా నమ్మిందాకా, నా వలలోకి పూర్తిగా వచ్చిందాకా...." చెబుతూ నవ్వేసాడు మదన్.

మదన్ ఒక MLA కొడుకు. అతని అనుచరులు వేణు SI కొడుకు, రాజేష్ పేరుమోసిన CRIMINAL LAWYER కొడుకు, వెంకట్ MAYOR కొడుకు.

అందరు మగపిల్లల్లా కాకుండా పద్ధతిగా ఉండే మదన్ అంటే మాదాలసకి మంచి అభిప్రాయం ఏర్పడింది. ఆ అమాయకత్వం స్వచ్ఛమైన స్నేహాన్ని కాంక్షించింది. మదన్ లో నిజమైన స్నేహితుణ్ని వెతుక్కుంది. ఎవ్వరితోను కదలని మదాలస, మదన్ ని ఓ మంచి స్నేహితుడుగా నమ్మి కలిసి వెంట తిరిగింది. తన కష్టాలు, ఇష్టాలు చెప్పుకుంది. అది స్నేహంగా, ఆపై ప్రేమగా మారింది.

మనిషి రూపంలో ఉన్న మృగాలు వాళ్ళు సమయం కోసం ఎదురుచూస్తున్నారు. కాలం కూడా మంచి వాళ్ళ మాటకంటె, చెడ్డవాళ్ళ మాట వింటుంది అన్నట్లు, ఆ సమయం దగ్గరకి రానే వచ్చింది.

రాస్తున్న రవికిరణ్ కలం ఆగిపోయింది. అప్పటిదాకా అదేదో తన కళ్ళ ముందు కదులుతున్న దాన్ని చూస్తూ రాసినట్లు రాసాడు. సడన్ గా కలం ఆగిపోయింది. కాలం ఆగిపోయినట్లనిపించింది.

అప్పుడే తల్లి అన్నం తినటానికి పిలవడంతో ఈ లోకంలోకి వచ్చాడు. రూంలోంచి బయటకు వచ్చి అన్నం తిని మళ్ళీ వెళ్లి కలం పట్టుకుని కూర్చున్నాడు కానీ ఒక్క అక్షరం కూడా పడలేదు. ఆలోచన సాగలేదు.

ఆ రోజు మదాలసకి ఏమి కలిగింది అని రాస్తే కథ మలుపు తిరుగుతుందో అర్థం కాలేదు. ఆలోచనలోనే మగతగా నిద్ర పట్టేసింది. తెల్లారింది. గదిలోకి వచ్చి సూరీడు గుచ్చుతుంటే మెలకువ వచ్చింది. వదలని బద్ధకాన్ని నీళ్లు పోసి తోమేసి, నెమ్మదిగా కాలేజీకి బయలుదేరాడు.

గత రెండు రోజులుగా తాను లైబ్రరీకి చేరుకున్న సమయానికే ఆ రోజుకూడా వెళ్ళాడు రవికిరణ్. తాను వెళ్ళేసరికే అక్కడ మదాలస కనిపించేసరికి ఆనందపడ్డాడు. ఆమె చేతిలో మళ్ళీ అదే పుస్తకం. వెళ్ళి ఆమె పక్కనున్న కుర్చీలో కూర్చున్నాడు. ఆమెకు దగ్గరగా జరిగి "అక్షరాల్లేని పుస్తకంలో ఏమి చదువుతున్నావు మదాలస ?" కొంచెం గట్టిగానే అడిగాడు. పక్కనున్న అందరూ ఒకసారి అతని వంక వింతగా చూసి మళ్ళీ తమతమ పుస్తకాల్లో మునిగిపోయారు.

మదాలస నవ్వుతూ మళ్ళీ ఆ పుస్తకం రవి చేతికిచ్చి చదవమంది. పుస్తకాన్ని చేతిలోకి తీసుకుని మదాలస వంక ఒకసారి చూసి, పుస్తకంలోకి తల తిప్పాడు. నిన్న కనిపించని అక్షరాలు ఇవాళ దర్శనమిచ్చాయి. తలెత్తి ఆశ్చర్యంగా మదాలస వంక చూసాడు.

"నా వంక తరవాత చూద్దువుగాని. ముందు పుస్తకం చదువు." అందీ మదాలస.

అందానికే అందం ఆమె అందం

మచ్చలేని జాబిలీ ఆమె వదనం

ఆ సమయం దగ్గరకి రానే వచ్చింది

అంతే ఆ తరవాత ఒక్క అక్షరం కూడా కనిపించలేదు.

చదవటం పూర్తయిన రవి ముఖాన చెమట పట్టేసింది. అది క్రితం రాత్రి తాను ఇంటి దగ్గర రాసుకున్న కథ. ఇందులోకి ఎలా .... ఆలోచన ఆగిపోయింది. తలెత్తి మదాలస వంక చూసాడు. మదాలస ముఖం ఎర్రబారడం చూసాడు. ఏదో అడగాలనుకున్నాడు. ఇంతలో మదాలస చెప్పడం మొదలుపెట్టింది.

"రవీ, అది నువ్వు రాయాలన్న కథ కాదు. మరుగున పడ్డ సత్యానికి నువ్వు తీస్తున్న పరదా ఇది" మదాలస గొంతులో, ప్రవర్తనలో మార్పు గమనించాడు రవి.

మదాలస ఏదో ట్రాన్స్ లో ఉన్నట్లు మాట్లాడుతోంది.

ఉన్నట్టుండి ఒకరోజు మదన్ మదాలసను పెళ్లిచేసుకోమని అడిగాడు. ఆమె ఆశ్చర్యపోయింది. మనం చదువుకుంటున్నాం. ఇప్పుడు అలాంటి ఆలోచనలు ఎందుకు. ముందు చదువు అయిపోనీ. అప్పటిదాకా మంచి స్నేహితులుగా ఉందాం. ఆ తరవాత ఆలోచిద్దాం, అన్నది".

మదన్ కొంచెం కోపంగానే వెళ్ళిపోయాడు. ఆ తరవాత ఆమెతో చాలారోజులు మాట్లాడలేదు. పరీక్షలు వచ్చాయి. తను బిజీ అయిపొయింది. మళ్ళీ కాలేజీ Annual డే రోజు మదన్ ఆమెను కలిసాడు.

ఆ రోజు కాలేజీ Annual Day Celebrations జరుగుతున్నాయి. స్టూడెంట్స్ అందరూ ఉత్సాహంగా, ఉషారుగా ఉన్నారు. రకరకాల ప్రోగ్రామ్స్ జరుగుతున్నాయి. మదాలసకు అలాంటివి నచ్చవు. రాను అని ఎంత బ్రతిమాలినా వినకుండా రమ్మని బలవంతం చేసి మదన్ తనని అక్కడకి తీసుకెళ్లాడు. ఓ గంట గడిచింది. దూరంగా ఆ కోతిమూకతో మదన్ మాట్లాడడం మదాలస చూసింది. అనుమానమొచ్చింది. భయమేసింది. ఇంతలో మదన్ దగ్గరికి వచ్చాడు. ఏమైంది మదన్ అని అడిగింది. ఏమి లేదు మదాలస, వాళ్ళేదో పిచ్చిగా మాట్లాడితే వార్నింగ్ ఇచ్చి వస్తున్నా అన్నాడు మదన్.

"అందుకే వద్దన్నా మదన్. మనం వెళ్ళిపోదాం" అని బ్రతిమాలింది మదాలస.

"సరే చెరొక కూల్ డ్రింక్ తాగి వెళ్ళిపోదాం" అంటూ ఆమె చెప్పేది వినకుండా పోయి రెండు కూల్ డ్రింక్స్ తెచ్చాడు. ఇద్దరు తాగేసి బయటికి వచ్చారు. తనని ఇంటి దగ్గర డ్రాప్ చేస్తాను, వచ్చి కారెక్కమంటూ వెళ్ళి కారు డోర్ తెరిచాడు. మదన్ మాటలు నమ్మి వెళ్ళి కార్లో కూర్చుంది. ముసురుకుంటున్న చీకట్లు, వీస్తున్న చల్లగాలి మత్తు చల్లిందో, ఏమి జరిగిందో కొద్దీ నిముషాలకే మదాలస కారులో స్పృహ తప్పింది.

ఆమెకు తెలివి వచ్చేసరికి వళ్ళంతా నొప్పులుగా అనిపించింది. కళ్ళు బలవంతంగా తెరిచి చుట్టూ చూసింది. ముఖం మీద చల్లటి నీరు పడటంతో తుడుచుకుందామని చెయ్యి కదిలిస్తే చెయ్యి కదలలేదు. కాలు మెదలలేదు. తనని కట్టేశారని అప్పుడు అర్థమయ్యింది. వెన్నులోంచి వణుకు మొదలయ్యింది. వంటికి చల్లగాలి తగులుతోంది. భయపడుతూ కళ్ళు తెరిచింది. ఎదురుగుండా నగ్నంగా మదన్. ఆ పక్కనే కెమెరా పట్టుకుని వీడియో తీస్తూ వేణు. ఆ పక్కనే రాజేష్, వెంకట్. కళ్ళతోనే తన శరీరాన్ని నాకేస్తున్నారు. జుగుప్స పడి తన వైపు చూసుకుంది. వంటిమీద నూలుపోగులేదు. ప్రాణం చచ్చిపోయింది. కెవ్వుమని కేక పెట్టింది. జరగబోతున్నది అర్థమయ్యింది. తాను మదన్ ని నమ్మి మోసపోయింది. స్నేహం మాటున కాటేసిన సర్పం వాడు. కూల్ డ్రింక్ లో మత్తు మందు కలిపాడు. అప్పుడున్న భయంలో తనకి అర్థం కాలేదు. అర్థమయ్యేసరికి పరిస్థితి చెయ్యి దాటి పోతోంది. ధారగా కన్నీళ్లు వర్షిస్తున్నాయి. నోటితో కేకలు పెడుతూ బ్రతిమాలుతోంది. వదిలిపెట్టమని బతిమాలుతోంది. అది అరణ్యరోదనే అయ్యింది. ఆడది ప్రాణంగా చూసుకునే శీలం ఆ కామాంధుల ఘాతుకానికి బలయిపోయింది. ఒకరితరవాత ఒకరుగా నలుగురు, నాలుగు రోజుల పాటు తమ కామ వాంఛ తీర్చుకుని నిర్దాక్షిణ్యంగా ఆమెను చంపేసి, శవాన్ని హాస్టల్ గదిలో వేళ్ళాడేసి వెళ్లిపోయారు. అందరూ పెద్ద వాళ్ళ పిల్లలు కావడంతో కేసు పక్క త్రోవ పట్టింది. మాదాలసకి పతిత, తిరుగుబోతు అని ముద్రవేశారు. కోర్టులో న్యాయం చచ్చిపోయింది. ఆమె కుటుంబం చితికిపోయింది.

మదాలస గొంతు మూగపోయింది. మాట ఆగిపోయింది. ఒక్కసారిగా నిశ్శబ్దం. సాంతం విని తట్టుకోలేని రవి "నో" అంటూ గట్టిగా అరిచాడు.

పక్కనున్న వాళ్ళు తనని కదిలిస్తూ ఏమైంది అని అడగటంతో ఈ లోకంలోకి వచ్చాడు రవికిరణ్. అదీ అదీ అంటూ మదాలస వైపు చూపించాడు.

"రవీ, ఆ మదాలసను నేనే. భూస్థాపితమైన ఆ నిజాన్ని నువ్వు బయటపెట్టాలి. ఒక ఆడపిల్లకి జరిగిన అన్యాయానికి బదులు చెప్పాలి. చెబుతావు కదూ." ఆగింది మదాలస.

అందరూ తనవైపు అయోమయంగా చూడడంతో రవికి కొద్దికొద్దిగా అర్ధమయ్యింది. మదాలస తనకే కనిపిస్తోంది, ఆమె మాట తనకే వినిపిస్తోంది. ఆమె ఒక ఆత్మ. ఎందుకో ఆ ఆలోచన రాగానే ఒక్కసారిగా అతనికి వళ్ళు జలదరించింది. ఇన్నాళ్లూ తనతో మాట్లాడింది ఒక ఆత్మనా. భయం వేసింది. అంతలోనే ఆమెకి జరిగిన అన్యాయానికి మనసు మూగబోయింది. ఒక ఆడపిల్ల పండంటి జీవితాన్ని కాలరాచిన ఆ దుర్మార్గులపై మనసు రగిలిపోయింది.

"మదాలసా, ఆత్మలకి ఏవో శక్తులుంటాయటగా. మరి ఆ రాక్షసులని ఏమీ చెయ్యలేవా" అడిగాడు రవి. అతని కంఠంలో ఆమెకు జరిగిన అన్యాయానికి ప్రతీకారం చెయ్యాలన్న సంకల్పం కనబడింది.

"రవీ, నీలోని ఈ మంచితనమే నన్ను నీవైపు ఆకర్షించింది. నువ్వు నాకు న్యాయం చెయ్యగలవాని నా అంతరాత్మకి అనిపించింది. అందుకే నీకు దీనితో ఎటువంటి సంబంధం లేకపోయినా నిన్ను ఇబ్బందిపెట్టాను. నాకు సాయం చేస్తావు కదూ. నా మీద పడ్డ కళంకాన్ని తుడిచేస్తావు కదూ" అడిగింది మదాలస.

"తప్పకుండా చేస్తాను మదాలస. నన్నేంచెయ్యమంటావో చెప్పు" అడిగాడు రవి.

ఒక్క నిముషం మౌనం, "చంపెయ్ నలుగురినీ. వాళ్లకి ఈ లోకంలో బ్రతికే హక్కు లేదు. మరో అమ్మాయి జీవితంతో ఆడుకునే హక్కు లేదు. చంపెయ్" ఆవేశంగా అందీ మదాలస.

"నేను నీ చేతిలో ఆయుధాన్ని మదాలస. శత్రుసంహారం మొదలుపెట్టు" అన్నాడు రవి.

"సమయం ఆసన్నమైంది. పద రవి" అంటూ ముందుకి నడిచింది మదాలస.

★★★★★★★★★

అప్పుడు సమయం రాత్రి 11 గంటల ప్రాంతం. ఊరికి చివరగా వున్నా బార్ అండ్ రెస్టారెంట్ లోంచి బయటికి వచ్చారు మదన్, మిత్రబృందం. పూర్తిగా మందుకొట్టేసి, తుళ్ళుతూ తూలుతూ వచ్చి కారెక్కి మదన్ వాళ్ళ గెస్ట్ హౌస్ వైపు బయలుదేరారు.

వెనకసీట్లో కూర్చున్న రాజేష్, "మామా ఎందుకో ఇప్పుడో పోరి ఉంటే బాగుంటుంది, అనిపిస్తోంది" అన్నాడు మత్తుగా.

కారు సడన్ బ్రేక్ తో ఆగింది.

ఒక్కసారి తలవిదిలించి అందరూ అటువైపు చూసారు. రోడ్డు దాటుతున్న ఓ ఇద్దరినీ కొంచెముంటే కారు గుద్దేసేది. అయినా వాళ్ళు కింద పడిపోయారు. వేణు, మదన్ కారు దిగి ముందుకొచ్చారు. పడ్డ వాళ్ళను చూసారు. ఒక అమ్మాయి, ఒక అబ్బాయి. వేణు, మదన్ ఒకరినొకరు చూసుకున్నారు. లోపల చుట్టచుట్టుకుని పడుకున్న కామమనే కాలసర్పం పడగ విప్పి బుసలు కొట్టింది. మనసులో చీకటికోరిక పుట్టింది.

ఆ అమ్మాయిని పట్టుకుని నించో పెడుతూ, "దెబ్బలేమన్నా తగిలాయా ?" అంటూ ఆమెను ముట్టుకోవటానికి ప్రయత్నించాడు మదన్.

"అబ్బే, ఏం లేదులెండి. అయినా తప్పుమాదే. మేమె చూసుకోలేదు. మీరెళ్ళండి" అంటూ వెనక్కి జరిగాడు అతను, ఆ అమ్మాయి చేయిపట్టుకుని.

"లేదండి, తప్పు మాదే. ఇంకొంచెం స్పీడ్ ఎక్కువై ఉంటే అన్యాయంగా ఈరోజు నాచేతిలో రెండు ప్రాణాలు పోయి ఉండేవి" అంటూ దొంగ బాధ నటించాడు మదన్.

"పర్లేదు సార్. మీరు వెళ్ళండి. " అంటూ ముందుకు అడుగేసాడు ఆ అబ్బాయి.

"ఇంతరాత్రి మీరిక్కడకు వెళ్ళాలి. చెప్పండి మా కారులో డ్రాప్ చేస్తాను" అడిగాడు మదన్.

"వద్దులెండి, మీకెందుకు ఆ శ్రమ. రేపు మా చెల్లికి ఇక్కడ ఇంటర్వ్యూ వుంది. తెలిసిన వాళ్ళింటికి వెళితే వాళ్ళు ఊరికి వెళ్లారు. అందుకే ఈ రాత్రికి ఏదన్నా హోటల్ లో ఉందామని బయలుదేరాం" అన్నాడు ఆ అబ్బాయి.

"చాలా రాత్రి అయిపోయింది. ఇప్పుడు మీకెక్కడా దొరకవు. ఒక పని చేయండి. ఈ పక్కనే మా గెస్ట్ హౌస్ వుంది. ఈ రాత్రికి అక్కడ వుంది రేపు వెళ్లిపోండి" జాలి చూపించాడు మదన్.

"చాలా థాంక్స్ అండి. ఈ రోజుల్లో కూడా మీలాంటి వాళ్ళు ఉండడం మా అదృష్టం" అంటూ కారెక్కారు అన్నాచెల్లెళ్ళు ఇద్దరు.

కారు మెయిన్ రోడ్ ఎక్కి సర్రున గెస్ట్ హౌస్ వైపు దూసుకుపోయింది.

మదన్ వాళ్ళతో బాటు వీళ్లిద్దరు ఆ బంగ్లా లోకి అడుగుపెట్టారు. మిత్రులు నలుగురు క్రింద హాల్లో కూర్చుంటూ, మేడపైన ఉన్న గదిలో ఉండండి అంటూ వాళ్లకి పైకి వెళ్ళటానికి దారి చూపించారు. అన్నాచెల్లెళ్ళు పైకి వెళ్లిపోయారు.

ఉన్నమందు గ్లాసుల్లో పోసుకుని చీర్స్ చెప్పుకుని గుటకేసేసారు. పడగవిప్పుతున్నా కామం తరుముతుంటే నలుగురు పైన గది వద్దకి పోయారు. గది తలుపులు దగ్గరగా వేసివుండటంతో తోసుకుని లోపలి వచ్చారు. లోపల ఆ అమ్మాయి ఒక్కతే ఉంది. లోపల్నించి తలుపుకి బోల్టు పెట్టేసాడు రాజేష్.

ఆ అమ్మాయి వీళ్ళని చూసి బెదిరిపోయింది.

"సార్, ప్లీజ్ నేను అలాంటి దాన్ని కాను. నన్ను వదిలెయ్యండి" అంటూ బ్రతిమాలింది, కాళ్ళమీద పడింది, తప్పించుకోవటానికి శతవిధాలా ప్రయత్నించింది. అటూ ఇటూ పరిగెత్తింది. వాళ్ళ మనసు కరగలేదు సరికదా, ఒకడు వోణీ గుంజాడు, మరొకడు ఆమె జాకెట్టు చించాడు. అన్నయ్యా, అన్నయ్యా అంటూ కేకలు పెట్టింది. ఆమె ప్రయత్నం వృధా అయింది. టప్ మంటూ మదన్ కొట్టిన దెబ్బకి వెళ్లి మంచం మీద పడింది. బరితెగించిన కామం బట్టలిప్పింది. ఆమె పైకి లంఘించింది.

ఈ అమ్మాయి ఏడుపు చూస్తుంటే, వాళ్ళు నలుగురుకి మదాలస గుర్తుకొచ్చింది. అదే అన్నాడు రాజేష్. "ఆరోజు మదాలస కూడా ఇలాగే ఏడ్చింది కదరా తమాషాగా. కానీ, భలే మజా వచ్చిందిరా ఆమెతో". అంటూ నాలుక చప్పరించాడు.

వెంటనే వేణు, "అరై మదన్, కెమెరా ఎక్కడరా, మళ్ళీ మన వీడియో మిస్సవుతుంది" అంటూ నవ్వాడు. పక్కనే వున్నా అల్మెరాని చూపించి దాని తాళాన్ని తన జేబులోంచి తీసి ఇచ్చాడు మదన్.

నలుగురు తోడేళ్లులా ఆమె పైకి పడ్డారు, వేణు వీడియో మొదలు పెట్టాడు ఏడ్చే ఆమె చేతులు రాజేష్, వెంకట్ పట్టుకున్నారు. మదన్ ఆమెను ఆక్రమించసాగాడు.

కామంతో కళ్లు మూసుకుపోయిన వాళ్ళ కళ్ళు కప్పి ఓ వ్యక్తి ఆ గదిలోంచి ఓ ముఖ్యమైన వస్తువును తీసుకుని బయటకు వెళ్ళిపోయాడు. బయటికి వెళుతూనే తన ఫ్రెండ్ వంశీకి ఫోన్ చేసాడు. "ఒరేయ్ వంశీ నువ్వు అర్జంటుగా నువ్వు మదన్ వాళ్ళ గెస్ట్ హౌస్ దగ్గరకిరా. అలాగే మీ ఫ్రెండ్ ప్రసాద్ ఉన్నాడుగా, ఫోటో స్టూడియో వాడు, వాడిని కొంచెం అర్జెంటు పని ఉంది, స్టూడియో దగ్గరకి రమ్మని చెప్పు" అని ఫోన్ పెట్టేసి, ఒకసారి వెనక్కి తిరిగి గెస్ట్ హౌస్ వైపు చూసి, దబదబా ముందుకి నడుచుకుంటూ వెళ్ళిపోయాడు.

వీడియో తీస్తున్న వేణు ఉలిక్కిపడ్డాడు. కెమెరా లోంచి తల పక్కకి తీసి, కళ్ళు తుడుచుకుని మళ్ళీ కెమెరా షూట్ మొదలుపెట్టాడు. మళ్ళీ అదే దృశ్యం. అదిరిపడ్డాడు. ఒక పోలి కేక పెట్టాడు "ఒరేయ్ మదన్" అంటూ వేణు.

వళ్ళు మరిచిపోతున్న మదన్ "ఏంటిరా" అంటూ విసుగ్గా మొహం పెట్టాడు.

"కె...కె... కెమెరాలో నువ్వు ఒక్కడివే కనిపిస్తున్నావురా. ఆ అమ్మాయి కనిపించట్లేదు.." వేణు గొంతు తడారిపోతోంది.

"ఒక్కడు కనిపించటమేమిటి, మజాక్ చేస్తున్నావారా .." కోపంగా అడిగాడు మదన్.

"లే....లే.... లేదురా. నిజం చెబుతున్నాను. విడిగా చూస్తే ఇద్దరూ కనిపిస్తున్నారు. కెమెరా లోంచి చూస్తే ఒక్కడివే కనిపిస్తున్నావు" ఏడిచినంత పని చేసాడు వేణు.

"ఒరేయ్ నువ్వు పనిగానీ" అంటూ రాజేష్ ని ముందుకు తోసి, తాను కెమెరా దగ్గరకి వచ్చాడు మదన్. అదే దృశ్యం. ఒక్క రాజేష్ కనపడుతున్నాడు.

మొదటిసారి భయమేసింది. తాగిన మత్తు వదిలిపోయింది. తల తిప్పి ఆ అమ్మాయి వైపు చూసాడు. కళ్ళు బైర్లు కమ్మాయి. అక్కడ మదాలస వుంది.

"రా మదన్ రా. ఇక్కడేగా ఆరోజు నన్ను అనుభవించి చంపేసావు. ఇప్పుడేమైంది రా" అంటూ పిలుస్తోంది మదాలస.

"దె... దె.....దెయ్యం ..." అంటూ కేకపెట్టాడు వెంకట్.

ఆ గదిలోంచి బయటికి వెళ్ళటానికి పరుగులుపెట్టారు నలుగురు. మదాలస కనుసన్నతో అన్ని తలుపులు మూసుకుపోయాయి. మదాలస కళ్ళు నిప్పులు వర్షిస్తున్నాయి.

"ఎంత మోసం చేసావ్ మదన్. ఎవ్వరినీ నమ్మని నేను, నువ్వు చూపించిన మంచితనాన్ని నిజమని నమ్మి, నీ వెనక తిరిగాను. నువ్వు నా నిజమైన స్నేహితుడని ఆశపడ్డాను. అలాంటి నన్ను, స్నేహం ముసుగులో వంచించావ్. మత్తిచ్చి మానభంగం చేసావ్. ఆడది ప్రాణప్రదంగా చూసుకునే శీలాన్ని నాశనం చేసావు. అది చాలదన్నట్లు, నీ పరపతితో తప్పు నా నెత్తిన రుద్ది, నన్ను పతితను చేసావ్. నీవల్ల, నా కుటుంబం నాశనమయ్యింది. మీరు చేసిన అఘాయిత్యాలకు చరమగీతం పాడటానికి వచ్చాను. మిమ్మల్ని ఎవ్వరినీ ఊరికే వదలను. హ హ హ హ ...." నవ్వుతోంది మదాలస.

దొరికిన కుర్చీలను తీసుకుని అద్దాలు పగల కొట్టడానికి ప్రయత్నించారు అందరు. ఫలితం సూన్యం.

"మదాలస, మమ్మల్ని వదిలేయ్, నువ్వేంచెయ్యమంటే అది చేస్తాం" భయంతో వణికిపోతూ బ్రతిమాలాడు మదన్.

"మదన్, గుర్తుందా, ఆ రోజు నేను కూడా ఇలానే మిమ్మల్ని బ్రతిమాలాను. నా చేతులు కాళ్ళు కట్టేసి నాతొ మృగంలా ప్రవర్తించావు. అప్పుడు నా ఏడుపు నీకు పాపమనిపించలేదా... ఇప్పుడు నీపైన నేను జాలి చూపించాలా..?" గద్దించింది మదాలస.

"నాతో పొరపాటయింది మదాలస. నేనేంచెయ్యాలో చెప్పు. చేస్తా. కానీ, నా ప్రాణం తియ్యకు. మమ్మల్ని వదిలేయ్" బ్రతిమాలాడు మదన్.

"సరే ఒకపని చెయ్. మీరు నలుగురు నా విషయంలో ఏం చేశారో, మొత్తం రికార్డు చెయ్" అంది మదాలస.

"నలుగురు తమ వాజమూలం రికార్డు చేశారు. మరుక్షణం అది వాళ్ళ సెల్ లోంచి రవికి ట్రాన్స్ఫర్ అయిపొయింది.

వెలుగుతున్న లైట్లు టపాటపామని కొట్టుకున్నాయి. ఒక్కసారిగా గదిలోకి గాలి రివ్వుమని వచ్చింది. కిటికీ రెక్కలు కొట్టుకున్నాయి. వేళ్ళాడుతున్న కర్టెన్లు ఎగిరెగిరి పడ్డాయి. స్విచ్ బాక్స్ లో స్పార్క్ వచ్చింది. చకచకమని ఆ స్పార్క్ అంటా పాకింది. చూస్తుండగానే గది అంతా మంటల్లో చిక్కుకుంది. గేటుదగ్గరున్న గూర్ఖా ఆ మంటలు చూసి పరిగెత్తుకొచ్చాడు. తలుపులు తోసినా అవిరాలేదు. మదన్ వాళ్ళ తండ్రికి, ఫైర్ ఇంజన్ కి ఫోన్ చేసాడు. అందరూ వచ్చేలోపలే నలుగురు మంటల్లో కాలి బూడిదకుప్పలైపోయారు. జరిగేది చూస్తూ మనసులో భారం తీర్చుకుని గాలిలో అదృశ్యమైపోయింది మదాలస.

★★★★★★★★★

అందరూ పోగయ్యే సరికి తెల్లవారిపోయింది.

గుర్తు తెలియని వ్యక్తినుంచి ఫోన్ రావటంతో మీడియా అంతా ఆ MLA గెస్ట్ హౌస్ దగ్గర గుమిగూడారు.

అక్కడకి వచ్చిన, MLA ని, మేయర్ ని, SI ని, CRIMINAL లాయర్ ని చుట్టుముట్టారు మీడియా జనాలు. ఎందుకిలా జరిగింది. కారణం వాళ్ళు ఏమనుకుంటున్నారు. ఎవరన్నా చేశారా లాంటి ప్రశ్నలు గుప్పించేసారు. వచ్చిన పోలీసులకి అక్కడ ఆ జరిగిన సంఘటనకి సంబంధించి ఎటువంటి సాక్ష్యం దొరక్క పోవటంతో షార్ట్ సర్క్యూట్ అని రాసుకుని వెళ్లిపోతుండగా, ఆ బూడిద కుప్పల దగ్గర ఒక ప్యాకెట్ దొరికింది. ఓపెన్ చేసి చూస్తే అందులో ఒక CD, వాళ్ళు నలుగురు మాదాలసని పాడుచేస్తున్న ఫోటోలు దొరికాయి. వచ్చిన ఇన్స్పెక్టర్ SI ని పక్కకి పిలిచి చెప్పాడు. షాక్ తిన్న SI వాటిని దాచెయ్యమన్నాడు. జనంలో కలిసిపోయివున్న రవి అరే ఇక్కడేదో ప్యాకెట్ వుంది అంటూ అటువంటిదే మరో ప్యాకెట్ మీడియా చేతికిచ్చాడు. వాటిని చూసిన మీడియా దిగ్భ్రాంతి చెందింది.

రవి కళ్ళు మదాలస కోసం వెతికాయి. తన పక్కనే ఆమె శ్వాస తగిలిన అనుభూతి. పక్కకి తిరిగి చూసాడు. మదాలస ముఖం ఆనందంతో వెలిగిపోతోంది. ఏదో సాధించానన్న ఆత్మ తృప్తి ఆమె కళ్ళల్లో కనబడింది. "రవీ, నన్ను నేను నిరపరాధినని నిరూపించుకోవటంలో నాకు ఎంతో సాయం చేసావు. థాంక్స్ రవి" అంది మదాలస. ఆమె కళ్ళు కృతజ్ఞతతో నిండిపోయి అశ్రుపూరితాలయి వున్నాయి. "వెళుతున్నాను రవి" అంటూ అనంతంలో కలిసిపోయింది.

పేపర్లో తిరిగి వార్త ప్రచురితమయింది. మదాలస అమాయకత్వం విని జనం రోదించింది. ఆమె మంచితనం అందరికి జాలి కలిగించింది.

★★★★★★★★★★★

"పోస్ట్ " అన్న పిలుపుతో ఆలోచనలో వున్నా రవి కళ్ళు తెరిచి, బయటకి వెళ్లి వచ్చిన కవరు తెచ్చుకున్నాడు. దానిపైన ఫ్రొం అడ్రస్ ఆంధ్రభూమి అని ఉండటంతో, ఎక్సయిట్ అయ్యాడు. కవర్ ఓపెన్ చేసాడు.

"డియర్ రవీ,

మీరు పంపిన సగం నవల చాలా బాగుంది. దానిని మా వీక్లీలో సీరియల్ గా ప్రచురించాలని నిర్ణయించుకున్నాము. ఈ లెటర్ తో పాటు అడ్వాంస్ రెమ్యూనరేషన్ పంపిస్తున్నాం. మీరు తరవాతి భాగాన్ని కూడా సిద్ధం చేయండి. ఈ వారం నుంచే మీ సీరియల్ ప్రారంభమౌతుంది. All the Best.

సంపాదకుడు,

ఆంధ్రభూమి"

రవి ఆనందానికి హద్దులు లేవు. పరుగు పరుగున వెళ్లి ఆ కవరు తండ్రికి చూపించాడు.

ఇది ఆరంభం.

Click here to share your comments on this story